

Persona non grata
αυταρχεία κερμάτων και τραγουδιών

ΚΑΤΣΙΛΑΜΠΡΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ

Εισαγωγικό σημείωμα

Ένας ιστορικός με ακολουθεί
Καταγράφει ότι αντιλαμβάνεται
Αυτό είναι το δεύτερό του βιβλίο
Στο προηγούμενο («Φτου ξελευθερία»), περιέγραφε τα
γεγονότα και τα συναισθήματα που είχα βιώσει κατά τα επτά
χρόνια του εγκλεισμού μου
Σε αυτό, περιγράφει την επιστροφή μου στην έξω φυλακή
Δεν άντεχα την επανάληψη των πρώτων εισαγωγικών φράσεων,
όμως ο ιστορικός μου εξήγησε ότι επειδή οφείλει εξ αρχής να
δώσει στον αναγνώστη μία όσο γίνεται επαρκή επεξήγηση, δεν
θα καταφέρει να τις αποσιωπήσει
Ξεκινάει το γράψιμο
Στο βλέμμα του ο δικαστής, το παιδί και ο καθρέπτης
Σκύβω το κεφάλι

Πριν από επτά χρόνια αφαίρεσα τη ζωή της γυναίκας μου
Πριν από επτά χρόνια σκότωσα το όνειρο που ο ίδιος γέννησα
και ανάθρεψα
Πριν από επτά χρόνια άφησα ορφανά τα παιδιά μου
με μια μαμά νεκρή
με ένα μπαμπά ζωντανό-νεκρό

Περίεργη η δομή αυτού του έργου
Όπως ο εαυτός μου
Δε φτάνει μία πλευρά για να εκφράσει
το πνεύμα
την ψυχή
Όχι απολύτως μουσικό έργο, μα ούτε και εντελώς λογοτεχνικό
Έργο που δεν έχει ανάγκη, ανοχή, ούτε λόγο για περιορισμό
Τραγούδια που έχουν ανάγκη νοηματικής – λογοτεχνικής
εξήγησης
Κείμενα που έχουν ανάγκη μουσικής επέκτασης
Σκέφτηκα να τα αφήσω να τρέξουν παράλληλα
Όπως παράλληλα γεννήθηκαν
Κι ύστερα να τα μοιραστώ

Μία ανάγκη επικοινωνίας έγινε λόγος γραφής και μέσα από τη
λογοτεχνική και μουσική απαγγελία βρήκε δρόμο
ελπίζω προς το συνάνθρωπο
εύχομαι προς τα παιδιά μου
σίγουρα προς τον εαυτό μου

Στα παιδιά μαθαίνουμε ότι είναι καλό όταν έχουν θυμό, να τον
εξωτερικεύουν
Κι όχι μόνο το θυμό
Δεν το λέω για να δικαιολογηθώ, όμως στ' αλήθεια δε θυμάμαι
να το είχε πει (επιτρέψει) κανείς σε εμένα

Όσotόσο να που tώρα, η ίδια αυτή ανάγκη βρήκε τον κατάλληλο χρόνο και χώρο για να αξιοποιήσει αυτόν τον υγιή τρόπο επικοινωνίας και τελικά συναναστροφής

Όλα τα συναισθήματα, που δεν δύναμαι να εκφράσω με άλλους τρόπους στους συνανθρώπους και στην κοινωνία τους, έχω αρχίσει να τα γράφω

Κι έτσι, αφού αδυνατώ πλήρως να απαντήσω το σημαντικότερο «Γιατί;» στη ζωή μου, έχω βαλθεί να δώσω ειλικρινείς απαντήσεις σε όλα τα υπόλοιπα ερωτήματα

Γιατί η κοινωνία και η εκκλησία έτσι;

Γιατί οι γονείς μου αλλιώς;

Γιατί ο άνθρωπος μη ανθρώπινος;

Γιατί το ένα; Γιατί το άλλο;

Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Με έχω βαρεθεί κι εγώ ο ίδιος

Γιατί κλάνει το γατί

Γι' αυτό γιατί

Νέα Κηφισιά
9/3/2016

Το παρακάτω κείμενο το έγραψα κατά τον έβδομο χρόνο του εγκλεισμού μου
Είχα πάρει τη δεύτερή μου άδεια και είχα επισκεφτεί το υπόγειο του σπιτιού όπου κάποτε ζούσα
Εκεί βρήκα ένα μέρος της παλιάς μου ζωής, που παρόλα όσα της είχα κάνει, αυτή συνέχιζε να με προτρέπει σε συνέχεια
Θα την κρατάω σφιχτά στην καρδιά μου για πάντα

8/5/2015

Επιστροφή

Τον βλέπω να αναπνέει δύσκολα
Πολύ δύσκολα
Μόλις που αντέχει
Όπως με τη ζωή του
Προσπαθεί να μην κοιτάει το δράμα
Έτσι πρέπει να κάνει αν θέλει να συνεχίσει
Κι αυτός θέλει να συνεχίσει
Μπαίνει από το πίσω μέρος του σπιτιού για να μην προκαλέσει τους γείτονες, τον εαυτό του, την πραγματικότητα
Καθώς προχωρεί, βλέπει στον πίσω τοίχο τις ζωγραφιές που είχαν φτιάξει...
με το γιο του
με εκείνη
Κάπως ξεθωριασμένες μα υπάρχουν
Υπάρχουν κι ας μην υπάρχει

Επιταχύνει το βήμα
Σαν κλέφτης μπαίνει στο σπίτι του
ή σαν φάντασμα
Τελευταία φορά είχε βρεθεί στο ίδιο σημείο πριν επτά χρόνια
μαζί με τους ανακριτές και τους αστυνομικούς,
στην αναπαράσταση
Τους έδειχνε το πώς και το πού,
χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει κι αυτός
Ούτε λόγος για το γιατί
Ούτε τώρα

Το σπίτι είναι κενό
Χωρίς έπιπλα Χωρίς ζωή Χωρίς ψυχή
Ακούει τα βήματά του να αντηχούν στο άδειο σαλόνι
Κατεβαίνει γρήγορα στο υπόγειο
Έχει από πριν αποφασίσει ότι για να το αντέξει πρέπει να κάνει
γρήγορα
Πρέπει να τρέξει
Αρχίζει να ξεδιαλύνει τις κούτες
Τις περισσότερες χωρίς να τις ανοίγει
Πώς να αντέξει να κάνει την εκταφή του ίδιου του του εαυτού;
Ωστόσο, κάποιες κούτες «δεν γράφουν απ' έξω»
Αναγκάζεται να τις ανοίξει

Για λίγο παύω να τον βλέπω
Χάνεται
Σε άλλον κόσμο κινείται
Πέρα από τον χρόνο και τον τόπο

Τον βλέπω να επιστρέφει στη συνείδηση
Να θυμάται ότι αν θέλει να συνεχίσει, πρέπει να φύγει
Κι αυτός θέλει να συνεχίσει
Βλέπει το πιάνο πίσω από κούτες και στρώματα
Θαμμένο
Μια λάμψη στα μάτια του
Αγωνίζεται να το φτάσει
Ανοίγει με ανυπομονησία το καπάκι
Πατάει τα πλήκτρα
Ακούγεται ήχος
Μουντός και ξεκούρδιστος
Μα ήχος!
«Ζεις ψυχούλα μου», λέει και δακρύζει
Παραδίπλα, βλέπει τη θήκη της κιθάρας
Μα πως δεν είχε δει η μάνα του ότι υπήρχε ακόμα εκεί;
Τόσες φορές της είχε ζητήσει να ψάξει
Την είχε ανάγκη τα επτά αυτά χρόνια
Η μία χορδή είναι σπασμένη
Μια ψυχική χορδή
Ένα κομμάτι ψυχής έχει ήδη πετάξει

Μετά από ώρα τελειώνει
Τον βλέπω να φεύγει κρατώντας μια λίστα με τα πράγματα που
θα του φέρουν στο νέο του σπίτι
Τον βλέπω εξαντλημένο
Μα και ανακουφισμένο
Λίγο – λίγο ξαναεπιτρέπει στο συναίσθημα να επιστρέψει
Καλά το είχε σκεφτεί
Αλλιώς δεν γίνονταν
Αλλιώς δεν θα τα κατάφερνε

Ακόμα και τώρα που γράφει -πέντε μήνες μετά-
αδυνατεί να θυμηθεί ακριβώς το τι έγινε εκείνη την ημέρα της
επιστροφής
Και κυρίως το τι ένωσε
Κουράγιο Γιαννάκο μου
Κουράγιο φίλε
Θα κουρδίσουμε το πιάνο
και θα περάσουμε μία νέα χορδή στην κιθάρα
Το τραγούδι σου
έχει ζωή ακόμα

3/6/2015

Ημέρα αποφυλάκισης

Αδύνατη η περιγραφή
Τα λόγια της ανακοίνωσης της διευθύντριας
Η ειδοποίηση στην τελευταία συνομιλία από το καρτοτηλέφωνο
Δύο σάκοι έτοιμοι από μέρες
Μία ελαφρά ενοχή, προς εκείνους που έμεναν πίσω
Κι ωστόσο, μου έσφιγγαν αληθινά το χέρι
Μία ζωή που έμενε πίσω
Μία άλλη που ξεκίναγε
Ένα τελευταίο βλέμμα στο προαύλιο
Βαριά βήματα
Φορτωμένα συναισθήματα

Χαιρετώ το φρουρό της πύλης
Η μάνα μου αμήχανη
Σοκαρισμένη κι αυτή
Φορτώνω τα πράγματα
Ξεκινάμε
Αφού σιγουρεύομαι ότι απομακρυνθήκαμε αρκετά,
της ζητώ να κάνει δεξιά
Ξεσπάω
Μέσα στους λυγμούς η λύπη και η χαρά μου

Φτάνουμε στο σπιτάκι
Το είχα νοικιάσει στην τελευταία άδεια
Μένω μόνος μου μαζί του
Κλείνω την πόρτα χωρίς να κλειδώσω
Δεν θα ξανακλειδώσω ποτέ καμία πόρτα
Δεν θα ξανακλειδώσω ποτέ καμία γαμημένη πόρτα
Και το βράδυ την ανοίγω και -έτσι απλά- βγαίνω
Παίρνω ένα παγωτό από το περίπτερο
Πύραυλο
Και γυρνώντας, βλέπω τα αστέρια
Έχω επτά χρόνια να δω τα αστέρια
Ήμασταν κλειστά την ώρα που αυτά βγαίνανε βόλτα στον
ουρανό
Τώρα είμαι μαζί τους
Τα κοιτάω και τους μιλάω
Μου' χουνε λείψει
Υπομονή
Θα' ρθει κάποτε η στιγμή
Να' στε καλά ψυχούλες μου
Είστε όλη μου η ζωή

12/7/2015

«Όροι δυσβάσταχτοι»

Κάνε κουράγιο
Είναι ακόμα νωρίς
Καλά τα έχεις πάει
Δεν είναι κι εύκολο
Ελεύθερος
Μα έπιασα τον εαυτό σου νωρίτερα να έχει θυμό
Τον συνέλαβα
Μα δεν τον φυλάκισα
Έκανα τα στραβά μάτια
Θυμός είναι πάντα η άρνηση της πραγματικότητας
Όταν πρέπει να αποδεχτείς τους όρους
Όχι αυτούς που διέταξε ο εισαγγελέας
Μα αυτούς που επέβαλες εσύ, με την πράξη σου
Προς εσένα είναι λοιπόν ο θυμός;
Αυτό να το προσέξεις
Και πάντοτε ισχύει ότι όσο μεγαλύτερη η αγάπη, τόσο
μεγαλύτερος ο θυμός
Ελεύθερος λοιπόν
Μα με όρους

Μεσημέρι Κυριακής
Τα παιδιά μου στη θάλασσα
Μεσημέρι Κυριακής
Το είχα ονειρευτεί
Γνώριζα από πριν τους σκληρούς όρους
Η λογική τους έχει αποδεχτεί
Μα η καρδιά αδυνατεί να ακολουθήσει
Το συναίσθημα βλέπεις αρνείται
Είπαμε, θυμός είναι η άρνηση
Κι εγώ λυπάμαι
που έχω λόγο να θυμώνω -γαμώ το κέρατό μου-

Μα, δεν είναι και λογικό
Μα, ποιος σου μίλησε για λογική
Άντε γαμήσου Σου μίλησε κανείς;
Άσε με ελεύθερο να μιλήσω
Μου λείπουν τα παιδιά μου ρε πούστη
Θα αντέξεις να με ακούσεις;
Ή θα κρύβεσαι μέσα στις ηλεκτρικές επαφές νευρικών κυττάρων
που απαρτίζουν το νου;
Εδώ δε μιλάμε για το νου ή τη λογική
Εδώ μιλάμε για την καρδιά και την ψυχή
Σε παρακαλώ μην πεις τίποτα
Μόνο άκου με
Δεν έχω σε ποιόν άλλο να το πω
Μόνο -σε παρακαλώ- άκου με:
Όλη μου η καρδιά, Όλη μου η ψυχή
είναι τα δύο τα παιδιά μου
κι αυτό το μεσημέρι Κυριακής
μου λείπουνε

5/8/2015

Γεια σου φιλαράκο μου.
Έχω χρόνια να σου γράψω.
Είπες δεν ήθελες.
Τουλάχιστον έτσι μου είπαν.
Δυο μήνες και δυο μέρες τώρα έχω αποφυλακιστεί.
Ας μην υπερβάλω.
Δυο μήνες και δυο μέρες τώρα έχω πάψει να είμαι έγκλειστος.
Κι αυτό γιατί φυλακισμένος θα συνεχίσω να είμαι.
Κι αυτό γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη και σκληρότερη φυλακή
από το να ζει κανείς ελεύθερος, χωρίς να μπορεί να αγκαλιάσει
τα παιδιά του και να τους προσφέρει τον εαυτό του.

Ζωής σκιά*

Σου γράφω από την έξω φυλακή
Νικολάκη μου, χρυσό παιδάκι μου
σ' αγαπάω

Δεν έχει σίδερα το καινούριο μου κελί
μα ούτε σήμερα, ούτε σήμερα,
δε σου μιλάω

Και είναι τόσα
είναι τόσα που έχω να σου πω
Νικολάκη μου
χρυσό παιδάκι μου

Πάει καιρός
που δεν σου' χω πει το πόσο σ' αγαπώ
αγοράκι μου

Πονάς καρδιά, φτάνει πια
άλλο πια, δεν αντέχω

Φτάνει πια, ζωής σκιά
μακριά απ' τα δικά μου τα παιδιά
δεν αντέχω

Την υπόσχεση και του ονείρου την κραυγή
δεν τα ξέχασα, σφιχτά τα κράτησα
στα χρωστάω

Άφησέ με να βγω για λίγο απ' τη σιωπή
για αγκαλιά ζωής, ένας λυγμός ψυχής
σε αγαπάω

*Σημείωση: Ηχογράφημα αυτού του τραγουδιού
συμπεριλαμβάνεται στο CD που βρίσκεται στο
οπισθόφυλλο του βιβλίου

16/9/2015

Σας τό' πα;

Το παράθυρο του νέου κελιού μου δεν έχει σίδερα

Κοιτάζω ελεύθερα

«Ελεύθερα» όσο μου επιτρέπει η ανθρώπινη όραση και αντίληψη

Το νέο μου κελί είναι μεγαλύτερο

Το έχω αγαπήσει διότι έχει μία πόρτα που ποτέ δεν κλειδώνει

Ανοίγει προς τα μέσα, για να μπει μέσα του και μέσα μου

ο Λόγος της συνέχειας, που είναι αυτό το ιερό «συν-»

(Αν και τα επισκεπτήρια κρατούν πολύ περισσότερο χρόνο και είναι πολύ συχνότερα, δυστυχώς δεν κρατούν για πάντα κι ούτε κρύβουν τα πάντα)

Ανοίγει προς τα έξω, για να βγω, όποτε μου έρθει και να κινηθώ ελεύθερα

«Ελεύθερα» όσο μου επιτρέπει η ανθρώπινη διάσταση και δυνατότητα

Γενικά περπατάω πολύ -όπως και στην παλιά μου φυλακή-

ή, στις μακρινές αποστάσεις, παίρνω τις κλούβες, που εδώ όμως είναι διαφορετικές, διότι είναι τόσες πολλές και τόσο συχνές, που νομίζει κανείς ότι μπορεί να κινείται ελεύθερα

Όμως και πάλι, το «ελεύθερα» είναι μία πλάνη

Οι δυνατότητες κίνησης και επιλογών γενικότερα, αν και μοιάζουν άπειρες, στην πραγματικότητα είναι συγκεκριμένες

Συνιστούν και αυτές μία φυλακή

Μεγαλύτερη μεν, αλλά φυλακή

Για όσους τυχόν σπεύσουν να μου καταλογίσουν ότι, παρότι αποφυλακίστηκα, παραμένω φυλακισμένος στην κατάθλιψη, τους λέω ότι το δίκιο τους δεν αναιρεί το δικό μου, διότι:

) Στη νέα μου φυλακή, οι συγκρατούμενοί μου δε με θέλουνε

Τους γράφω στ' αρχίδια μου

Μου φτάνει που έχω τον εαυτό μου

Κι όμως, το ότι δεν με θέλουνε δημιουργεί πρακτικά προβλήματα, όπως π.χ. το εργασιακό, που φέρνει το οικονομικό Στην παλιά μου φυλακή, είχα ένα σωρό δουλειές

Έκανα το μπακάλη, το φαρμακοποιό, το λογιστή, το μουσικό και πάνω απ' όλα το μαλάκα

Τώρα δεν χρειάζεται να κάνω το μαλάκα,

Όμως είναι αδύνατο να μην βυθίζομαι στη θλίψη, όταν δεν παράγω για να ζήσω

) Στην παλιά μου φυλακή, είχα, όσο κι αν φαίνεται παράξενο, μία συναισθηματική ασφάλεια, που τώρα απουσιάζει Πώς να μην πέσει σε κατάθλιψη ένας μπαμπάς, όταν ενώ πια δεν υπάρχουν σίδερα να τον κρατούν μακριά από τα παιδιά του, αυτός είναι υποχρεωμένος να τα υψώνει μόνος του, λόγω της γαμημένης πραγματικότητας που αυτός ο ίδιος δημιούργησε;

Υ.Γ.: Σας το' πα;

Σήμερα είναι 16/9

Πάνε επτά χρόνια

Με μισώ

2/1/2016

2 Ιανουαρίου 2016
Επτά μήνες ελευθερίας
μετά τα επτά χρόνια εγκλεισμού
Επτά μήνες και επτά χρόνια
μετά την πράξη στιγμής
μετά το στίγμα ζωής
μετά το τέλος

Αρχή χρόνου...
Κι όμως, η ζωή συνεχίζεται
μαζί της και ο πόνος
Μοιάζει φαύλος κύκλος
Μέσα από το δάκρυ της ψυχής
και μέσα από τη συνεχή -σχεδόν αυτοτιμωρητική- καθημερινή
άσκηση του σώματος και του πνεύματος, κατακτώ τη δύναμη
που χρειάζεται για να αντέξω τα στιγμιαία έντονα ξεσπάσματα,
που με οδηγούν στην υπαρξιακή εξάντληση
Κι ύστερα πάλι
Μέσα από το ανοιχτό παράθυρο της νέας ζωής,
βλέπω τη σφραγισμένη εξώπορτα του παλιού μου σπιτιού
να θυμίζει ταφόπλακα
Κι ύστερα πάλι
Μέσα από τη συνέχεια της ζωής
συνεχίζει να φαίνεται ο θάνατος
Αχ βρε Γιαννάκο

Απουσία*

Μία κρύο, μία ζέστη
όλη η ζωή
είτε μπόρα, είτε ήλιος
πάγος στην ψυχή

Είμαι φίλος, είμαι εχθρός μου
έχω κουραστεί
πριν ανάψω έχω σβήσει
τέλος η αρχή

Σου το' χα πει, θυμάμαι στο' χα πει
για μια ζωή, σου το είχα υποσχεθεί
πως θα' μαι δίπλα σου να σε προσέχω
πως θα' μαι μέσα σου να σε κρατώ

Σου το' χα πει, Γιαννάκο στο' χα πει
για μια ζωή, σου το είχα υποσχεθεί
πως θα' μαι δίπλα σου να σε προσέχω
πως θα' μαι μέσα σου να σ' αγαπώ

*Σημείωση: Ηχογράφημα αυτού του τραγουδιού
συμπεριλαμβάνεται στο CD που βρίσκεται στο
οπισθόφυλλο του βιβλίου

2/1/2016
(συνέχεια)

Κι όμως, η ζωή συνεχίζεται
και επειδή δεν μπορώ να κάθομαι με σταυρωμένα τα χέρια
και επειδή έχω ανάγκη «να σώσω οτιδήποτε αν σώζεται»
προσπαθώ να βάλω μία τάξη και να αναγνωρίσω,
να κατανοήσω, να ελέγξω και αν μπορέσω να βγω από αυτόν
τον φαύλο κύκλο

Γι' αυτόν τον λόγο ξεκίνησα να γράφω σήμερα το πρωί
Θέλω να οργανώσω αυτήν την προσπάθεια επιβίωσης
αυτή την επιβολή του «γιατί» στο «πως»
αυτή τη νίκη του Λόγου επί του τρόπου

Η παραμονή σε αυτόν τον φαύλο κύκλο είναι πράγματι
καταστρεπτική και η όλη προσπάθεια θυμίζει απεγνωσμένη
αναζήτηση εξόδου κινδύνου

Κίνδυνος για μία δεύτερη πράξη στιγμής,
καθώς οι κορυφώσεις στα έντονα ξεσπάσματα με φέρνουν
κοντά σε μία εκούσια ή ακούσια αυτοκαταστροφή
Κίνδυνος για το ροκάνισμα της ζωής που μου απέμεινε

Η παραμονή στο φαύλο αυτό κύκλο δίνει το δικαίωμα στο
σαράκι του πόνου να με κατατρώει

Όμως, εγώ είμαι ακόμα ζωντανός
Δεν θα θρέψω κανένα σκουλήκι πριν την ώρα μου

Κι επειδή η ζωή συνεχίζεται
και επειδή αγαπώ περισσότερο το Λόγο της συνέχειας
απ' ότι φοβάμαι τον τρόπο
και επειδή το βράδυ της Πρωτοχρονιάς
άντεξα τους φόβους και τις ελπίδες
και βγήκα ζωντανός από εφιάλτες και όνειρα
όταν ξύπνησα, αναζήτησα το φως
Μέσα στο σκοτάδι αναγνώρισα μία γνωστή μου φωτεινή
επιγραφή
«Έξοδος κινδύνου», διάβασα μέσα μου
Άνοιξα το παντζούρι, έφτιαξα έναν δυνατό καφέ
και άρχισα να γράφω

3/1/2016

Επιτέλους
Πέρασαν κι αυτά τα Χριστούγεννα
Γιόρτασαν οι Χριστιανοί
Διαβεβαίωσαν αλλήλους για το αληθές της γέννησης, μέσω του
εξαντλητικού γιορτινού -απολύτως εμπορικού- πανηγυριού τους
Αμφιβάλλω ωστόσο αν έπεισαν αλλήλους ότι είναι πραγματικά
ευτυχισμένοι και είμαι βέβαιος ότι δεν έπεισαν εαυτούς
Κι εγώ;
Τι κάνω εγώ;
Εγώ, που τους κρίνω, τι κάνω;
Ποια η αντιπρότασή μου στους θρησκευτικούς και κοινωνικούς
μύθους;

Άφησέ με εμένα
Αν θες να μελετήσεις πιθανές αντιπροτάσεις, ψάξε αλλού
Εγώ είμαι βυθισμένος
Λες και δεν κατάλαβες τόση ώρα, ότι ο θυμός για την αδυναμία
των άλλων κρύβει το φόβο να αντικρίσω τη δική μου αδυναμία,
που δεν είναι άλλη από τον πόνο, μόλις καταφέρνω -ή τυχαίνει-
να αγγίξω τη θλίψη μου
Πως είναι δυνατό να ψάχνεις σε εμένα αντιπρόταση, όταν αφού
μείνει γυμνή η ψυχή μου από τις διάφορες πνευματικές και
σωματικές κρυψώνες, δεν αντέχει να αρθρώσει ούτε λέξη
Και τι να πει άλλωστε;
Πώς να μην αναγκαστώ να μετατρέψω τον πόνο σε θυμό;
Πώς να μην προτιμήσω να αναφερθώ στην ηλιθιότητα των
Χριστιανών,
αντί να δω γύρω μου οικογένειες ενωμένες και χέρια γονιών και
παιδιών πιασμένα σφιχτά,
αντί να σκεφτώ ότι αυτοί οι γονείς, μπορεί να μην το 'θελαν
τόσο όσο εγώ, όμως παραμένουν εκεί
δίπλα στα παιδιά τους,
αντί να τολμήσω να αγγίξω τον πόνο, που είναι αδύνατο να μην
κρύβεται μέσα στη ματιά των παιδιών μου,
αντί να κοιτάξω στον καθρέφτη
Πάνε τόσα χρόνια κι ακόμα δεν μπορώ να το συλλάβω
Πως είναι δυνατόν να έχω κάνει αυτό το πράγμα...
στα δικά μου τα παιδιά...
στα δικά μου τα παιδιά...
Γιε μου...
Πόσο λυπάμαι
Παιδί μου...
Παιδί μου...

Κι ενώ πάνε τόσα χρόνια
Κι ενώ προσπαθώ να συλλάβω τις συνέπειες που είχε και έχει
«αυτό το πράγμα» που δημιούργησα στα παιδιά μου,
καθόλου δεν έχω καταφέρει να προσεγγίσω αυτό που έκανα στη
μαμά τους
Κι ακόμα περισσότερο,
το που βρίσκεται τώρα εξ' αιτίας μου
Μόλις πηγαίνει η σκέψη σε αυτήν την αλήθεια, κάποιιοι
υπαρξιακοί μηχανισμοί άμυνας την απωθούν
Μοιάζει ειρωνικό:
Οι υπαρξιακοί μηχανισμοί προστατεύουν την ύπαρξή μου από
τη συνειδητοποίηση της εξ' αιτίας μου μη ύπαρξης
Και να
Μόλις πήγα να προσεγγίσω πάλι την αλήθεια, κρύφτηκα μέσα
σε ανόητα λογοπαίγνια και φλυαρίες

Στάσου στα πόδια σου ρε μαλάκα
Γύρε το κεφάλι σου και κοίτα εκείνη τη στιγμή
Αν αντέχεις
Αν τολμάς
Στάσου στα πόδια σου βρε άθλιε
Όπως κατάφερες να σταθείς και τότε παλιοκαριόλη
Τότε που γάμησες τα πάντα
Τολμάς ρε πούστη να το κοιτάξεις;
Κοίτα την

17/1/2016

17/1/16

Πρωί Κυριακής

Είμαι χαρούμενος

Πριν λίγο άνοιξα το παντζούρι

Η χθεσινή νυχτερινή μπόρα έχει πλύνει τα πάντα

Μία δροσιά μπαίνει στο σπιτάκι

Κάθαρσης

Ζωής

Αρκετά με τη μπόρα

Στον ουρανό δεν βλέπω σύννεφα απόψε

Κι αν αργότερα φανούν θα τα αντιμετωπίσουμε

Κι αν αργότερα φανούν θα τα αγαπήσουμε

Μα, προς το παρόν, ο ουρανός είναι φωτεινός

Γράφω δίπλα στο παράθυρο,

περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή την έλευση του μεγάλου

βασιλιά

Οι πρώτες ακτίδες έχουν αρχίσει να με φτάνουν

Sabah hanour

17/1/2016
(βράδυ)

«Μπα – μπά»

Δεν έχει ξαναπροφέρει παιδάκι τόσο όμορφα και με τέτοια
ευγένεια αυτήν την λέξη
Κι ούτε θα την ξαναπροφέρει
Ηχεί ακόμα στα αφτιά μου
Μπαμπά Μπαμπά Μπαμπά

Απορώ πως αντέχω

Έχω θέμα

Το ένιωσα και στο Σαββόπουλο (στο Κύτταρο), που έκλαιγα σε
όλη την παράσταση

Το ένιωσα και μετά την ανάγνωση ενός βιβλίου (Ο
Ψαροντουφεκάς. Περιείχε περιγραφές από τη σχέση ενός νέου
με τον παππού του και με την θάλασσα), που έκλαιγα με
λυγμούς για μία ώρα

Δε νομίζω ότι μπορεί να αδειάσει ποτέ αυτό το δάκρυ

Τσάμπα κλαίω

Τσάμπα πονάω

Είμαι εξαντλημένος

Τα μάτια μου είναι κατακόκκινα

Γεμάτα αίμα ψυχής

ΥΓ.: Μάλλον δεν συγχωρώ στον εαυτό μου που τόλμησε να
είναι χαρούμενος το πρωί

Έπεσα να τον ξεσκίσω

Κάτι μακρινό και μέσα μου μου έλεγε:

«Εεε, εσύ χαρούμενε

Έχεις κάτι ρέστα»

19.1.2016

Δεν ξέρω τι μου γίνεται
Έχει αρχίσει να μου στρίβει
Αισθάνομαι επικίνδυνος
Και είμαι
Είμαι αρκετά τρελός ώστε να είμαι όντως επικίνδυνος
Για τον εαυτό μου και για εκείνους που αγαπάω
Δε θέλω καθόλου να τους στενοχωρώ

Ωστόσο, εδώ και δύο μέρες με έχει πιάσει μία καταστρεπτική
μανία
Δημιουργία και καταστροφή
Οι δύο δυνάμεις, οι δύο τάσεις που έχουν στιγματίσει τη ζωή
μου
Χρόνο πολύ δημιουργώ
Κάτι ωραίο, κάτι που αγαπάω
Κι έρχεται μία στιγμή που με πιάνει η διάθεση να παίξω ρώσικη
ρουλέτα, ρισκάροντας την απόλυτη καταστροφή μου
Γιατί;
Αλήθεια δεν ξέρω
Όμως, αισθάνομαι βαθύτατα ότι είναι σοβαρό και επικίνδυνο
Μακάρι να μπορούσα να ζήσω πιο ήρεμος
Να έκανα μία χαμηλή -ας πούμε- πτήση
Μα δε μου βγαίνει
Μόλις οικοδομώ κάτι, με πιάνει η τάση φυγής
Λες και βαριέμαι ή κουράζομαι στην αίσθηση ασφάλειας και
ευτυχίας
Με λυπάμαι
Πέρασε τόσος καιρός και πέρασα τόσο πολλά για να φτάσω να
μπορώ να συνυπάρχω

1/2/2016

Τελικά, δεν έχει και τόσο σημασία
Όλα στο μυαλό
Επινοημένοι φόβοι και ελπίδες
Διογκωμένοι
Μακροπρόθεσμα, όλα μένουν ίδια
Τίποτα δε μένει

Τι να' ναι αυτό που με προτρέπει;
Γιατί δε με αφήνει ήσυχο;

1/2/2016

Δύο οι αρχές
στην πράξη, στη ζωή και στις σχέσεις μου
στον χαρακτήρα, στην κοινωνία και στην ιστορία του ανθρώπου
στη φύση

Προσπάθεια μίας ζωής καταλήγει σε πράξη μίας στιγμής
Δημιουργία ολόκληρων πληθυσμών, πόλεων και πολιτισμών
χάνονται από μία στιγμιαία επίθεση, εχθρική
Μα ο εχθρός δεν είναι απέναντι
Μέσα μας είναι
Δάση ανεπτυγμένα στους αιώνες καταστρέφονται από μια μόνο
σπίθα πυρκαγιάς

Αυτοκαταστροφή
Δική μου, της κοινωνίας, της φύσης
Τρόπος για συνέχεια
Διότι αλλιώς, πως θα γινότανε;
Αν επιτρέπαμε στις στιγμές ευτυχίας να γίνουν μόνιμες, τότε τι
θα απέμενε να δημιουργήσουμε;
Αρχικά θα βαριόμασταν
Ύστερα η αδράνεια θα έφερνε αίσθηση ματαιότητας,
η ματαιότητα θα έφερνε μελαγχολία και κατάθλιψη
και τελικά δυστυχία
Αυτό νιώθουμε υποσυνείδητα και επιστρατεύουμε τις δύο
αρχές για χάρη της συνέχειας
Δημιουργία και καταστροφή
Δύο οι τάσεις
Δύο τα γένη

Ευτυχία και κατάρα μου
Γεννήθηκα φορέας και των δύο
Από τη μία η αρχή της δημιουργίας
Πολύς καιρός οικοδόμησης
Κόπους, χρόνους, τρόπους
Θυσιάζω για τους στόχους
Σαν εγκυμοσύνη μοιάζει
Όλο το είναι στην υπηρεσία της δημιουργίας
Κι είμαι εκεί σα μία γυναίκα
καταφέρνοντας να αντέχω τον πόνο.
Πονάω, εξαντλούμε,
μα με πείσμα ενστίκτου ξεσκίζω τα σεντόνια
και καταφέρνω τη γέννα
Για λίγο νιώθω την ευτυχία

Και τότε κάτι δε μου το συγχωρεί
Κάτι νιώθω να με ενοχλεί
Πριν καλά καλά προφτάσω να πάρω στο στήθος μου το βρέφος
και με συνέχεια να το θρέψω,
γεννιέται μέσα μου η δεύτερη αρχή
Αυτή της καταστροφής
Σφάζω το δημιουργήμα, σα να μην ήμουν εγώ ο ίδιος που το
γέννησα
Σαν τον Ηρώδη
Ή σαν τον μαύρο αρσενικό γάτο,
που προτού καν η μάνα συνέλθει από τους πόνους και την
εξάντληση της γέννας,
ορμά και πνίγει τα μικρά της

Δε θα μπορούσα να μη μισώ αυτόν τον άντρα μέσα μου
Και δεν είναι μόνο στην πράξη μου
Το κάνει συνέχεια
Ότι όμορφο δω, δημιουργήσω, αγγίξω
σπεύδει να το καταστρέψει
Σαν το παιδί που, αφού συναρμολογήσει το παιχνίδι του, το
σπάει
Αισθάνεται πως παιχνίδι δεν είναι το δημιουργήμα, αλλά η
δημιουργία
Κι ύστερα παίρνει τα σπασμένα κομμάτια και προσπαθεί να
δημιουργήσει κάτι καινούριο
Να αναδυθεί μέσα από τις στάχτες του
Κι ύστερα πάλι...

Όμως εγώ έχω αρχίσει να εξαντλούμε
και να θυμώνω με αυτήν την κατάσταση

(πράγμα που -όμοια με τις δύο αρχές- μπορεί να αποβεί είτε δημιουργικό, είτε καταστροφικό)
Δεν μπορώ να μη μισώ αυτόν τον άντρα μέσα μου
Όμως, περισσότερο ακόμα, μισώ το ότι δεν είναι μόνος του
Ας ήταν μόνο η καταστροφή
Χωρίς τύψεις, χωρίς ελπίδες...
Ας ολοκλήρωνα την αυτοκαταστροφή...
Ή -ακόμα καλύτερα- ας ήταν μόνο η δημιουργία
Χωρίς φόβους
Ας ολοκλήρωνα τη συνέχεια...
Μα αυτή η εσωτερική συνύπαρξη των δύο αρχών είναι
εξαντλητική
Σαν δύο ανάξιοι – άθλιοι γονείς μαλώνουν μέσα μου ο άντρας
με τη γυναίκα
Δε μπορούν ούτε να συνυπάρξουν, ούτε να χωρίσουν
Και μου γαμάνε τη ζωή

4.2.2016

Ευγνωμοσύνη

Δεχτείτε τα συλλυπητήρια μου
Όστόσο ο θάνατος δεν είναι βέβαιο αν συνέβη στο παρόν
(Αυτό ήταν μόνο η δική μου αίσθηση, μετά από κάποια τυχαία
σχετικά γεγονότα, που υπέδειξαν πως η καρδιά του κοινωνικού
μορφώματος δεν κτυπάει)
Στην πραγματικότητα όμως, δεν είναι βέβαιο το εάν ποτέ είχε
συμβεί η γέννηση

Είναι σκληρή η μοναξιά
Τους πλησιάζεις
Δέχεσαι να θυσιάσεις ένα μεγάλο μέρος του θέλω σου, στο
βωμό του πρέπει τους
Αλλιώς δε σε κάνουν παρέα
Αναγκάζεσαι λοιπόν να ετεροπροσδιοριστείς
Δεν είσαι αυτός που επιθυμείς,
αλλά εκείνος που πρέπει

Όταν πια έχεις συνηθίσει σε αυτόν τον μελαγχολικό
συμβιβασμό, τότε γίνεσαι μάρτυρας μίας χυδαίας
αντιμετώπισης
Ενώ ακολουθείς τους δρόμους τους και επάνω που πας να
αισθανθείς ότι -έστω μερικώς- κατάφερες να παντρέψεις τα
θέλω σου με τα πρέπει τους, εκείνοι βρίσκουν τρόπους να σε
μειώσουν και να σε απορρίψουν
Όσο μεγαλύτερη η αξία σου,
τόσο πιο έντονη η μείωση και η απόρριψη

Δε νομίζω ότι το κάνουν επίτηδες -τουλάχιστον συνειδητά
Απλώς, το επίπεδό τους είναι τόσο χαμηλό που δεν μπορούν να
συλλάβουν την ποιότητα και ως εκ τούτου, η όλη τους στάση
είναι υψοφοβική
Σε κάθε περίπτωση όμως, μπορείς να χρησιμοποιήσεις την
απόρριψη εποικοδομητικά
Είναι η ευκαιρία σου για απελευθέρωση
Πρέπει να μετατρέψεις το θυμό που αισθάνεσαι γι' αυτούς σε
ευγνωμοσύνη

Στ' αλήθεια πρέπει να τους ευγνωμονείς
Χωρίς να το θέλουν, σε βοηθούν
Κι αυτό γιατί η ανάγκη σου για συνύπαρξη σε είχε κάνει να
πιστέψεις πως αυτό το κράμα επιθυμίας και υποχρέωσης ήσουν
εσύ
Μπορεί να σου' μοιαζε, μα δεν ήσουν εσύ
Τώρα, αν θες, μπορείς να προχωρήσεις ελεύθερος
Ανεξάρτητα από τα πρέπει και τις κρίσεις τους
Έχεις κάθε δικαίωμα
Δεν έχεις καμία υποχρέωση να αποδείξεις τίποτα σε αυτούς
Μοναδικό σου χρέος είναι να ζήσεις και να δημιουργήσεις, με
βάση αυτό που σου λέει η ψυχούλα σου

Και όταν θα έχεις κτίσει αρκετά,
τότε να αφεθείς σε έναν όμορφο θάνατο,
που θα ακολουθήσει μία βέβαιη ύπαρξη
Και άσε τους άλλους και την κοινωνία να πεθαίνουν
καθημερινά, χωρίς να έχουν γεννηθεί

Προσευχή*

Αν κανείς,
αν κανείς είναι εκεί,
το δικό μου το παιδί
να το φυλάει

Στιγμή αδυναμίας, στρέφομαι στον ουρανό
Στιγμή απελπισίας, δεν αντέχω έτσι να ζω
Ψάχνω για θεό, μ' έναν σκοπό
Δεν αντέχω άλλο γιε μου, πώς να στο πω
Απεγνωσμένος κοιτώ, ψάχνω θεό, μ' έναν σκοπό

Αν κανείς είναι εκεί
το δικό μου το παιδί
το δικό μου το παιδί
να το φυλάει

Αν κανείς είναι εκεί
στο δικό μου το παιδί
να κατέβει να του πει
πως ο μπαμπάς του τ' αγαπάει
πως του έλειψε πολύ
στην καρδιά του το κρατάει
η αγκαλιά του το ζητάει

*Σημείωση: Ηχογράφημα αυτού του τραγουδιού
συμπεριλαμβάνεται στο CD που βρίσκεται στο
οπισθόφυλλο του βιβλίου

16/2/2016

Η πατρική μου ψυχή είναι εξόριστη
Περιπλανιέται δυστυχισμένη
Ψάχνει το σπίτι της
Σώμα για να φωλιάσει

Είναι τόσο κρίμα
Να μπορώ να τα ζεστάνω
κι όμως να μην μπορώ

Έστω κι έτσι,
Χρόνια Πολλά γιε μου
Να είσαι καλά αγοράκι μου

Τραγούδι γενεθλίων*

(δίχως λόγια)

*Σημείωση: Ηχογράφημα αυτού του τραγουδιού συμπεριλαμβάνεται στο CD που βρίσκεται στο οπισθόφυλλο του βιβλίου

6/3/2016

Θά' θελα να...

Γονείς που εκδικούνται

Η επιβολή της ηθικής και των κανόνων είναι πράξη εκδίκησης
Αφού ο πατέρας και ο δάσκαλος το δέχτηκαν, θα το επιβάλλουν
και στο παιδί

«Ποιο είναι αυτό δηλαδή, να κάνει ότι γουστάρει;»

«Και τι δηλαδή, ηλίθιοι ήμασταν εμείς, που ακολουθούσαμε ότι
μας έλεγαν;»

Κι εκεί συναντάμε ένα από τα πιο θλιβερά άλυτα προβλήματα
της διαπαιδαγώγησης

Το παιδί, από τη φύση του, μαθαίνει μέσω της μίμησης

Υιοθετεί τα πάντα ως δεδομένα, αφού ακόμα δεν έχει αναπτύξει
ικανότητα προσωπικής κρίσης

Εάν σε αυτήν την πραγματικότητα συνυπολογίσει κανείς την
απόλυτη μοναρχία που υφίσταται στα βρεφικά και παιδικά
χρόνια ο άνθρωπος, όταν αναγκαστικά κρέμεται και εξαρτάται
από τους γονείς του, που καλύπτουν τις βασικές ανάγκες –
προϋποθέσεις επιβίωσης, τότε θα κατανοήσει το γιατί η επιβολή
και διαιώνιση ενός τρελού κόσμου γίνεται με τόσο απλό και
λογικό τρόπο

Όταν ο νέος, σε αρκετά μεγαλύτερη ηλικία, ίσως διαισθανθεί το λάθος δρόμο στον οποίο τον έμαθαν να βαδίζει, μάλλον θα είναι πλέον άτολμος και λίγος για να «σωστοδρομήσει»

Μα ακόμα κι αν το κάνει, δε θα μπορέσει ποτέ να αποφυλακιστεί πλήρως από αυτούς τους θεότρελους γονείς και δασκάλους

Πάντα θα φέρει στη μνήμη της θλίψης του τον βίαιο τρόπο με τον οποίο εκείνοι εκμεταλλεύτηκαν τη δύναμη και το ρόλο τους, υποτάσσοντάς τον

Η εκδικητική τους μανία θα του πληγώνει πάντοτε την ελεύθερη ψυχή

(Θα΄ θελα να ...)

Απορία

Φυσική επιλογή

Σοφή διαλογή

Αυτά τα άτομα αξίζει να διαιωριστούν

Αυτά όχι

Όταν ένας οργανισμός εξασθενεί σωματικά ή ψυχικά, κάποιες φορές παύει να έχει τη δυνατότητα αναπαραγωγής

Ατονούν τα αναπαραγωγικά μέσα

Διακόπτεται η διάθεση και τελικά η δυνατότητα

Κι εγώ στ' αλήθεια απορώ με τη φύση

Τι θες κυρά μου και μου ζητάς να διαιωριστώ;

Είναι σχεδόν ειρωνικό:

Τόσο σωματικά όσο και πνευματικά αισθάνομαι απολύτως παραγωγικός

Κι αν κοιτάξει κανείς την πραγματικότητά μου, θα απορήσει κι αυτός τόσο με την ολοκληρωτική αποτυχία, όσο και με τη διάθεση της φύσης να προτρέπει έναν αποτυχημένο σε δημιουργία

Αν συγκρίνει κανείς το σημείο αφετηρίας της ζωής μου, με τη σημερινή μου κατάσταση, θα εντυπωσιαστεί από το μέγεθος της απόλυτης ολοκληρωτικής αποτυχίας

Δεν υπάρχω πια ούτε ως άξιος γιος, ούτε ως μπαμπάς, ούτε ως σύζυγος

Δεν έχω πια αδελφό

Δεν έχω πια δουλειά ή καριέρα

Δεν έχω σπίτι

Δεν έχω κανένα εισόδημα ή περιουσιακό στοιχείο

Δεν ορίζομαι πουθενά στο χάρτη και για τους συνανθρώπους
αισθάνομαι ξεκάθαρα πως είμαι πρόσωπο ανεπιθύμητο
Είμαι ο ορισμός του

persona non grata

Κι όμως, κάτι μέσα μου επιμένει
Γράφω μανιακά και συνεχίζω να επιθυμώ τον έρωτα
Κάποια φλογίτσα συνεχίζει να σιγοκαίει μέσα μου
Δύσκολο μου φαίνεται να προφτάσει να βρει κάποτε τις
κατάλληλες συνθήκες και να γίνει πυρκαγιά
Μα δεν το αποκλείω κιόλας
Πρώτα θα πετάξει η ψυχή και μετά η ελπίδα
Ίσως τελικά η απάντηση στην απορία είναι ότι
παρότι δεν έχω πλέον τίποτα, ή μάλλον,
επειδή δεν έχω πλέον τίποτα,
μου μένει αυτό που είμαι
Δεν είναι αρκετό
Μα είναι κάτι

Ωστόσο, δεν είναι κι εύκολο...
Πώς να αντικρίζεις καθημερινά μία τέτοια αλήθεια στον
καθρέπτη
και με τι διάθεση να συνεχίζεις να επιθυμείς και να προσπαθείς
την συνέχειά της;
Κανονικά η φύση θα έπρεπε να προτρέπει μία τέτοια ύπαρξη σε
αυτοκαταστροφή
Κι όμως...

Ιδρυματοποίηση – Επανάσταση

Γιατί ενώ η ιδρυματοποίηση σε ένα περιβάλλον φυλακής νοείται -δικαίως- αρνητικά,
η επανάσταση σε ένα περιβάλλον μεγαλύτερης φυλακής νοείται θετικά;

Ρόλοι στη μία, ρόλοι και στην άλλη περίπτωση
Συνήθειες στη μία, συνήθειες στην άλλη
Σημαντική βέβαια η αλλαγή της αποφυλάκισης, μα κυρίως ως προς την αίσθηση ελευθερίας και όχι κατ' ανάγκην προς την ελευθερία καθεαυτή
Η ένταξη σε οποιαδήποτε ομάδα -πόσο μάλλον κοινωνία- είναι μία φυλακή
Η κάθε ένταξη οδηγεί σε ιδρυματοποίηση
Μόνο ο ανένταχος είναι πραγματικά ελεύθερος

Δεν επιθυμώ να τον κατακρίνω,
όμως, μη μου πείτε ότι ο μέσος βιοπαλαιστής, του οποίου το πρότυπο προτείνει ο στόχος της επανάστασης,
δούλος ενός εργοδότη,
υπηρέτης ενός χρέους προς την οικογένεια,
υπήκοος επιταγών έξω του και μέσα του,
θεωρείται ελεύθερος
Απολύτως ιδρυματοποιημένος είναι κι αυτός
Ζει και αναπνέει για το Λόγο της δόμησης και διατήρησης της προσωπικής του φυλακής
Εύχεται μάλιστα να μείνει εκεί για πάντα
Αν αυτή η προτεινόμενη επανάσταση δεν είναι ιδρυματοποίηση, τότε τι είναι;

27/3/2016

Πρωτόγαλα συσκευασίας για αυτόχειρες

Ο λόγος που το εν λόγω άτομο βάφτισε εαυτόν αυτόχειρ δεν μπορεί να είναι -όπως πολλοί πιθανολογούν- η μη επιθυμία του να βρίσκεται πλέον ενταγμένος στις κοινωνικές τάξεις

Κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατό

Η επιθυμία μίας μη ένταξης προϋποθέτει ένταξη

Κι αυτή δεν είχε γίνει ποτέ

Στον στενό κύκλο, η βιολογική μητέρα του απέτυχε -στην πραγματικότητα ποτέ δεν θέλησε- να τον αγκαλιάσει ως τέτοια, τόσο την πρώτη, όσο και την δεύτερη φορά

Στον ευρύτερο κύκλο, η κοινωνική μητέρα του απέτυχε -στην πραγματικότητα ποτέ δεν θέλησε- να τον αγκαλιάσει και να τον επανεντάξει

Κάπως έτσι, πρέπει να μπλέχτηκε στο εν λόγω άτομο το προσωπικό με το κοινό

σε μία αιώνια ταφική μοναξιά και σιωπή

σε μία ανύπαρκτη μαύρη συναναστροφή

Κάπως έτσι, απέτυχε το εν λόγω άτομο -όσο κι αν πάντοτε το είχε
θελήσει- να ζήσει μιλώντας, αγαπώντας και αντέχοντας τον
καθρέπτη

Είδε κι αποείδε

Πήρε φόρα και τον έσπασε

Κι αντί να αναγνωρίζουν το θήτη στην εγκληματική και δόλια
κατ' επανάληψη άρνηση θηλασμού της βιολογικής και
κοινωνικής μάνας,

οι πολλοί σπεύδουν να κατηγορήσουν τον εκλιπόντα ως
αυτόχειρ θήτη, που δεν θέλησε να συνυπάρξει

Όσοι καταλαβαίνεται,
να τους πείτε να πάνε να γαμηθούνε
Έφυγα γιατί δεν άντεχα τον πόνο
Έφυγα γιατί δεν έβρισκα τον Λόγο
Έφυγα γιατί κουράστηκα να ελπίζω
Ματαίως να ψάχνω θηλή

Γιάννης
27/3/2016

8/4/2016

Πράξη σύνθεσης

Θυμός για τη μη αναγνώριση από τον πατέρα μου

Θυμός για τη μη στοργή από τη μάνα μου

Θυμός για τη μη αναγνώριση από την κοινωνία

Θυμός για τη μη πειστική θρησκεία

Θυμός για τη μη αναγνώριση και τη μη στοργή από τη γυναίκα μου

Θυμός για τη μη υποστήριξη από τον εαυτό μου

Θυμός που πηγάζει από το φόβο του να μη μείνουν τα παιδιά μου χωρίς πατέρα

Όλοι αυτοί οι θυμοί ενώθηκαν σε έναν

Σε μια στιγμή

Σε μια πράξη σύνθεσης

Ύστερα αντίστροφα

Για να αντέξω το δικαιολογημένο πλέον θυμό για τον εαυτό μου και την πράξη μου, άρχισα την αποσύνθεση

Ο μεγάλος θυμός άρχισε να μην αναγνωρίζει τον εαυτό του και να αναλύεται στους πολλούς μικρότερους, που κάποτε τον είχαν δημιουργήσει

Και να' μαι τώρα πάλι, μετά από έναν τεράστιο ασύλληπτο κύκλο, στο ίδιο ακριβώς σημείο

Θυμώνω για τη μάνα μου και για τον πατέρα μου

Θυμώνω για την θρησκεία και την κοινωνία

Θυμώνω ακόμα με την γυναίκα μου κι ας μην υπάρχει πια κι ας είμαι εγώ ο λόγος

Θυμώνω για χίλια μικρότερα καθημερινά θέματα, που διογκώνονται -ή ακόμα και εφευρίσκονται- για να καλύψουν τον ένα μεγάλο θυμό

Το φοβερό είναι ότι αυτός ο θυμός προϋπήρχε της πράξης!

Κι ενώ θεωρητικά, όλη αυτή η διαδικασία φαινομενικά έχει σκοπό να προστατεύσει την ύπαρξη, κατατεμαχίζοντας το τεράστιο βάρος που ξεπερνά την αντοχή μου σε πολλά μικρότερα, στην πράξη αποτελεί μία παραίτηση

Παραίτηση στον θυμό

Όλη μέρα είμαι κυριευμένος

Μες στα νεύρα

Αισθάνομαι ότι αυτό δεν είναι φυσιολογικό

Έχει αρχίσει να μου στρίβει

Κάποια στιγμή αυτό θα πρέπει να τελειώσει

με τον ένα ή τον άλλον τρόπο

Με πράξη ειρηνική ή πολεμική,

θα πρέπει αυτή η κατάσταση να τελειώσει

Πρέπει κάποια στιγμή να τολμήσω να στρέψω αυτόν τον θυμό ενάντια στον εαυτό του

Πρέπει

Όμως φοβάμαι

ΥΓΡ. Δύο πρόσθετες χρήσιμες σκέψεις:

-του Μπουκάι: Θυμός είναι πάντοτε η άρνηση της πραγματικότητας

-του Γκάντι: Ρίζα του θυμού είναι πάντοτε ο φόβος

Φόβος για την αλήθεια

Φόβος για τον εαυτό μου

23/4/2016

Συνάντηση χτες με τον αγοραστή και τους δικηγόρους για την
πώληση του παλιού σπιτιού μας
Θεωρητικά μία καλή εξέλιξη
Από πολλές απόψεις

Όμως εγώ ξέσπασα καθώς γύριζα
Ένας άντρας ανέβαινε μία ξύλινη σκάλα, έχοντας στην αγκαλιά
του δύο παιδιά
Τα έβαζε για ύπνο
Γεμάτος προβλήματα, μα ζωντανός

Τώρα ηχεί στα αυτιά του η επίπονη ανάμνηση στα λόγια του
γιου του: «Γιαγιά ξέρεις, από αυτό το σπίτι βγαίνουνε
βατραχάκια»
Το πρόβλημά του είναι ότι κατά ένα μέρος του είναι ακόμα
ζωντανός.

22/5/2016

Πράξη συμφιλίωσης

Κάτι γίνεται
Εδώ και έναν μήνα περίπου
Έβαλα το Νίτσε στο ράφι
Μαζί του και τους -απολύτως δίκαιους- θυμούς του
Βαρέθηκα να ζω μέσα στα νεύρα
για την κοινωνία, τη θρησκεία,
τον πατέρα μου, τη μάνα μου,
τον εαυτό μου

Κοίταξα τα χρόνια που μου απομένουν και σκέφτηκα:

«Βρε άθλιε,

εσύ θα πεθάνεις γκρινιάζοντας»

Και δε μου ταιριάζει τέτοιος θάνατος

Πολεμώντας ναι

Γκρινιάζοντας όχι

Έκανα λοιπόν το πρώτο βήμα

Είπα «Ως εδώ. Αρκετά»

Θύμωσα με το θυμό μου

Κοίταξα τα χρόνια που έχουν περάσει

Προσπάθησα να αναλύσω τον λόγο και τον τρόπο, που έχω εγκλωβιστεί σε αυτήν την συναισθηματική φυλακή του θυμού

Όντως, έχω δεχτεί κάποιες ατυχίες – αδικίες

Όντως, υπήρχαν λόγοι, που δημιούργησαν πόνους και φόβους, που με τη σειρά τους μεταμφιέστηκαν σε θυμούς

Έκτοτε, έχουν περάσει 30 χρόνια, στα οποία εγώ προσπαθώ να αποδεικνύω ότι είμαι το θύμα

Όχι μόνο ότι ήμουν

Ότι είμαι

Και με τον τρόπο αυτόν συντηρώ τον θυμό, βιώνοντας ξανά και ξανά τις ατυχίες - αδικίες της παιδικής μου ηλικίας

Και με τον τρόπο αυτόν, εγκλωβίζω τον εαυτό μου σε μία ιδιότυπη κυκλική φυλακή χρόνου και συναισθήματος,

αφαιρώντας μου το δικαίωμα να προχωρήσω

ζώντας νέα χρόνια

ζώντας νέα συναισθήματα

Μα κάποια στιγμή κουράστηκα

Βαρέθηκα

Βαρέθηκα να στοχεύω σε αυτοκαταστροφικές νίκες, όπως εκείνες της εύρεσης -ή και δημιουργίας- αποδείξεων ότι δίκαια θεωρώ ότι όχι απλώς αδικήθηκα κάποτε, αλλά ότι ακόμα συνεχίζω να αδικούμαι

Ακόμα και στο βαθμό που κάτι τέτοιο ισχύει, πρέπει να μην το εισπράττω προσωπικά

Το πρόβλημα στην αδικία το έχει αυτός που την διαπράττει
Προβληματική είναι η μάνα ή η κοινωνία που δεν μπορεί να αγκαλιάσει και να αναγνωρίσει το παιδί της

Κι εγώ, δεν μπορούσα να αναγνωρίσω αυτή την αλήθεια
Ερμηνεύοντας την αδικία ως προσωπική προσβολή, μία ζωή ανήγαγα τα προβλήματα των άλλων σε δικά μου

Ακόμα και στο βαθμό λοιπόν που κάποιες αδικίες συνεχίζουν να υφίστανται, η αλλαγή είναι εφικτή μόνο μέσω της παραδειγματικής αντίθετης συμπεριφοράς και όχι μέσω της αντιπαράθεσης και της γκρίνιας

«Ότι πιστεύεις ότι σου στερούν οι άνθρωποι -έπαινο, εκτίμηση, βοήθεια, στοργική φροντίδα κ.λπ.- δίνε το σ' αυτούς. Έπειτα, λίγο αργότερα από τότε που άρχισες να δίνεις, θα αρχίσεις να λαβαίνεις. Δεν μπορείς να λάβεις αυτό που δε δίνεις»

Αυτή τη συμβουλή (του Έκχαρντ Τολλ) προσπαθώ να ακολουθώ ένα μήνα τώρα

Έχω αφήσει ανοικτή την καρδιά μου

Και με χαρά ανακαλύπτω ότι ανοικτή δε σημαίνει εκτεθειμένη
Στην πραγματικότητα, ο μόνος τρόπος να προφυλαχτεί μία καρδιά είναι να μείνει ανοικτή

Αλλιώς σκληραίνει και κινδυνεύει να σταματήσει

να δίνει

να ζει

Κι αν ακόμα δεν επιστρέψει σε εμένα η στοργή και η αγάπη, θα έχω καταφέρει να είμαι ηρεμότερος και πιο κοντά στον άξονα του εαυτού μου

Είμαι καλός και τρυφερός

Είναι αδιανόητο να επιτρέπω στις όποιες παλιές -ή συνεχιζόμενες- άσχημες συμπεριφορές των άλλων να μου στερούν τη δυνατότητα εκδήλωσης αυτών των ευγενών χαρακτηριστικών μου, που στην πραγματικότητα αποτελούν χαρακτηριστικά όλων των ανθρώπων, που όμως συνήθως μένουν αφανή εξ' αιτίας των δικών τους αντίστοιχων φυλακών

Συμφιλίωση

Μία σιωπηλή συγχώρεση των παλιών αδικιών, που εκδηλώνεται με την πράξη της ανθρώπινης προσέγγισης

Μία ηχηρή παραχώρηση του παρόντος και του μέλλοντος σε εμένα και στους συνανθρώπους μου, προς νέα δημιουργία

Μακάρι κάποτε

αντίστοιχα

να πράξω και με τον εαυτό μου

Έστω λιγάκι

24/5/2016

esse (είναι) versus operari (ενεργείν)

Τι να σου κάνει το esse
όταν συνεχώς άλλως operari;
Βλέπεις λάθος στον καθρέφτη,
ή δεν ενεργείς εσύ, αλλά οι φυλακές σου;
Είσαι δημιουργός, μα καταστρέφεις
Θες την ευτυχία, μα πράττεις αλλιώς
Είσαι τρυφερός και πατέρας, μα φέρεσαι σκληρά, σα να μην
είναι ο συνάνθρωπος παιδί σου

Λέω ότι είναι καιρός να αλλάξει αυτό
Το esse πρέπει να τροφοδοτεί το operari,
ή τουλάχιστον να ευθυγραμμιστεί με αυτό
Όμως, τελικά, τίποτα δεν κάνω
Όπως με το παιδί μου, το ίδιο και με τον εαυτό μου
Με αγαπάω, μα συνεχώς βρίσκω λόγους να με στενοχωρώ

Συγγνώμη

Προς τα παιδιά μου:

Τελευταία φορά

Με απεριγράπτο πόνο χαιρέτησα το παλιό μας σπίτι

Τελευταία φορά

Είδα τις υπέροχες ζωγραφιές σας στον πίσω τοίχο και τα μονογράμματα «Γ» και «Π», στα πλακάκια της εισόδου

Καλά μου παιδάκια,

πόσο πολύ πονάω

Εάν τύχει και διαβάσετε αυτές τις λέξεις, θα είναι πια αργά για να δείτε τις ζωγραφιές

Προφανώς, ο νέος ιδιοκτήτης θα έχει βάψει το σπίτι και θα τις έχει καλύψει

Το φοβερό είναι ότι μετά τόσα χρόνια, είναι ακόμα φωτεινές και ζωηρές!

Είναι μελαγχολικές γιατί είναι μόνες τους, αλλά μοιάζουν αισιόδοξες και ζωντανές

Όπως ζωντανές είναι μέσα μου εκείνες οι άγιες στιγμές που ζωγραφίζαμε οι τέσσερις μας

Ήταν Κυριακή πρωί

Είχανε περισσέψει χρώματα από το βάψιμο των δωματίων σας

Αρχίσαμε με μανία να καταγράφουμε τις ψυχές μας

(Αν θελήσετε ποτέ να δείτε, έχω κάποιες φωτογραφίες

Μακάρι να θελήσετε

Είναι τόσα που έχουν να σας πουν

Είναι τόσα που έχω να σας πω)

Λες και είχαμε άγχος να καταγράψουμε κάτι το οποίο φοβόμασταν ότι θα χάναμε

Λες και ξέραμε

Αφήνω όμως το ζωντανό παρελθόν μου και επιστρέφω στο νεκρό παρόν μου

Ένας ανοικτός τάφος το παλιό μας σπίτι

Ένας ανοικτός τάφος η ζωή μου

Ένας ζωντανός – νεκρός εγώ

Κι όταν, ξεκαθαρίζοντας κάτι τελευταίες κούτες, έπεσε στην ψυχή μου η ελπίδα της μανούλας να είχαν πάει αλλιώς τα πράγματα, εγώ με απογοήτευσα

Όπως σίγουρα κι εκείνη απογοήτευσα

Ήταν λοιπόν μία ευχητήρια κάρτα, στην οποία η γυναίκα μου μου έγραφε να μη στενοχωριέμαι

«Θα διώξουμε τα συννεφάκια, έλεγε

και θα είμαστε πάντοτε ΜΑΖΙ»

Κι αλήθεια, άπειρες φορές σε αντίστοιχες κάρτες και σε κάθε ευκαιρία εγώ σας έδινα όρκο ότι θα είμαστε πάντοτε ΜΑΖΙ

Ότι θα είμαι εκεί να σας προστατεύω

για μια ζωή

Και στ' αλήθεια το ήθελα με όλη μου την ψυχή

Όμως τελικά πιστεύω ότι, παρότι ήμουν καλός και το εννοούσα, ήμουν λίγος

Λίγος και αδύναμος

Αχ να μπορούσα να γύριζα το χρόνο πίσω,

τώρα που έχω τόσο δυναμώσει

τώρα που η δύναμή μου δεν μπορεί να σας προσφέρει τίποτα

Φεύγοντας, η κάρτα βάραινε την τσάντα μου, σαν ισόβια ψυχική καταδίκη:

«Καλός, αλλά Λίγος για τη Ζωή»

Ωστόσο την έχω μαζί μου

Είναι κάτι παραπάνω από την αλήθεια μου

Φεύγοντας άνοιξα όλα τα ντουλάπια, λες και μετακόμιζα
Μη τυχόν και είχαμε ξεχάσει τίποτα
Μάταια είχα την ελπίδα
Η ψυχή μου εδώ και καιρό είχε φτερουγίσει
Όσο δεν έβρισκα τίποτα φορτιζόμουν
Με βρήκε ένας θρήνος
Στην αρχή βουβός
Μα ύστερα, δεν άντεξε μέσα μου
Άρχισα να ξεσπάω
Να φωνάζω
Προς εκείνη
Προς εσάς
Συγνώμη
Δεν το ήθελα, γαμώ το κέρατό μου
Λίγος ήμουν, δεν ήμουν κακός
Όλη μου η ζωή ήταν αυτό το ΜΑΖΙ, Παναγιωτούλα μου
Είναι
Μου λείπετε
Δεν αντέχω άλλο να ζω μακριά σας
Δεν αντέχω άλλο
ΣΑΣ ΑΓΑΠΑΩ

ΜΠΑΜΠΟΣ

Παράκληση στην ελπίδα*

Έχουν περάσει τόσα χρόνια
κι εγώ πάλι εκεί γυρνώ
στις ζωγραφιές στον πίσω τοίχο
σ' ένα σπίτι φωτεινό

Έχουν περάσει τόσες νύχτες
με τα μάτια μου ανοιχτά
να ονειρεύομαι με μνήμες
πως κρατάω δυο παιδιά

Έχουν περάσει τόσες μέρες
που συνεχώς παίζω κρυφτό
έχει περάσει η ζωή μου
μ' αλήθεια πώς να μου το πω;

Κι εκεί στο τέλος της ζωής μου
βλέπω μια καινούρια αρχή
δυο φωτάκια - δυο ματάκια
μου ζεσταίνουν την ψυχή

Κι εκεί στο βάθος της σιωπής μου
μια μελωδία τρυφερή
μια παράκληση μονάχα
μη μου φύγεις ποτέ εσύ

*Σημείωση: Ηχογράφημα αυτού του τραγουδιού
συμπεριλαμβάνεται στο CD που βρίσκεται στο
οπισθόφυλλο του βιβλίου

-Συνέχεια-